

Amma təəssüf ki, zəif iradəli insanlar pis nümunələrə daha tez alışıb müqəddəs meyarları itirdikcə necə deyərlər, “Qzıl buzov”a səcdə edib, Lutun qızları və əhalisinin bir çoxu kimi əxlaqdan axsayıb, Yusifi quyuya salan qardaşlara bənzəyib, Foma kimi heç nəyə inanmayıb, Əbrəhə kimi müqəddəs Məkkəyə hücum etmək istəyib, azgın qadınlar kimi islam dini uğrunda şəhid gedənlərin burunlarından, qulaqlarından muncuq taxıblar...

“Ayrılığın yad üzü” miniatüründən bir parça ilə yazımın sonuna yaxınlaşırım. Çünki biz də ayrılıyıq. Sözlərim sizin fikirlərinizə qarışdıqca inanıram ki, hələ bir çox ünvanda özünə yer tapacaq, ovqatınızın rənginə uyğun xatırlanacaqdır.

“Ayrı bir dünyadır ayrılıq. Gərən onun yaddaşı varmı? Onun sərhədsiz dünyasında özünə yad insanlar yaşayır.Əli toxunsa isti nəfəslər, dodaqlar buza dönər. Nə vətəni, nə də dostu yoxdur ayrılığın. Ayrılığın əli yox əlindən tutasan, gözü yox gözünə baxasan, qapısı yox qapısını açasan. Nə yerini görənlər, nə səsinə eşidən olub.- Sən heç vaxt bizim gözümüzə özünü görmürsən. Ayrılıq çarəsiz xəstəlikdir. Sevincimizi, sevgimizi əlimizdən alıb ayrılığın küləkləri hara aparır? Ayrılıq səni səndən ayırır gedir. Hara, niyə gedir? Ayrılığın da alınma belə yazılıb, yaşananları pozmaq. Yazmaq istəsə, bir söz yazacaq-ayrılıq”.

Bizim həyatımızın ən unudulmaz ayrılıqlarından biri də uşaqlığımızdır. Yazımın əvvəlində uşaq hekayələrimə müraciət etdim. Sonda da “Tələlərə yazılan musiqi” kitabında qeyd olunan uşaqlıq xatirələrinə qayıtmaq istərdim. “Bakı elə bir cazibəli şəhərdir ki, onu bir dəfə görənlər heç vaxt unuda bilməz..Xəzəri qucaqlayan mehriban Bakının çimərliklərində uşaqlığımızın qayğısız günləri, şən səsləri, bağ həyətlərində yığıldığımız xartutun paltarlarımızdakı ləkələri, anamızın nəvəzizli əlləri unudulmazdır. Bəs, əzbərlədiyimiz uşaq şeirləri, mahnıları uşaqlığımızın himni kimi indi də yaddaşımızdadır. O uşaq mahnılarını daha o saf qəlblə, nəfəslə oxuya bilmərik. Keçmişdə yaşayan o kövrək, incə səsimizi kaş indi eşidə bilsəydik içimiz illərin ağır yükündən təmizlənərdi. İpindən tutub göyə ucaldığımız rəngbərəng çərpələnglər isə bəlkə də uşaq arzularımızın göyə ilk səyahəti idi. Gözlərimiz ayaqlarımızın altını görmədən irəli qaçır, uzaqdan kəpənəyə oxşayan çərpələngin əlçatmaz göydə süzməsinə heyretlə baxırdıq. İndi düşünürəm ki, ipi əlində olan çərpələngi idarə etməyə nə var ki...”İşqlı xatirədir uşaqlığımız.

Vaxtın necə keçdiyini bilmədik. Qoca dünya bizi də qocaltdı. Amma o hər bahar fəslindəyənindən cavanlaşır, güc toplayır. Yaşlandıqca eyni pəncərədən dünyaya baxsaq da qazandığımız təcrübələr, gördüklərimiz, bildiklərimiz, əzabını çəkdiqlərimiz, ayrılıqlar dünyanı tanı-

mağa kömək etdi. “Həyat nədir? Həyat kimlər üçün qızılı çərçivədə bərli-bəzəkli bahalı bir şəkil, kimlər üçünsə köhnəlmiş ayaqqabının qırılmış bağlarıdır. Həyat bahalı şəkilin köhnə ayaqqabının bağından asılan təsviridir. Eh, içi boş dünya otağında kiçik bir tablodur, asılıb divarımdan”. O tabloda çərpələng uçuran, ürəyi şirin arzularla döyünən xoşbəxtliyə can atan qız görünməsə də “Dünya, barışımışam səninlə” yazımın sonundaböyük bir həyat məktəbi keçmiş insanın səmi-mietirafı yaşayır: “Perik düşüb məndən ilham pərisi. Hanı qəlbimdə doğulan, dodağında dinən sevinc nəğməsi. Yağışını sel oldu, küləkmi sevincimin külünü göylərə sovurdu.Təbiət dəyişsə də mənim ömür qışım bir daha bahar olmaz. Üzü dönüb dünyanın. Daha səsimi eşitmir kar dünya, altı gor dünya...Torpaq da od tutur namərd, zalım fitnəsindən. Həqiqətin günəşinə namərd kordur. Namərdlərin torunda zülməti yara-yara səsim söz atında elə bil şahə qalxır. Səbrim doğranıb azaldıqcasözüm ilan kimi qıvrılıb düşmənin qılincını yerə salır. Dünya kimlərə qalır? Dülimdə dünya sözdür, gözümdə dünya gözdür. Mən gözlərimi yumsam da dünya dirigözlüdür.Verdiyi nə vardısı hər şeyim onda qalır. Üzü dönüb dünyanın. Daha səsimi eşitmir kar dünya, altı gor dünya...Hamı özü kimi tanıdı səni dünya.Göylərə qonşu dünya. Sən olduğun kimisən.Gec tanıdım səni dünya. Xoşbəxt nəvələrimin gülüşlərinə hay verən uşaqlaşan dünya, daha barışımışam sənininlə”.

Mən “Ünsiyyət”, “İki tale”, “Tənhalıq”, “Özgə evin işığı”, “Mirvari toy”, “Özəl poçtdan məktub var”, kitabları ilə bağlı qeydlər etməsəm də ordakı müxtəlif taleli mərd, vətənpərvər insanlar mənim doğma, unudulmaz qəhrəmanlarımdır. Onlar öz əqidəsi uğrunda mübarizədən heç vaxt çəkinmirlər.

Mənim dostum, sirdaşım 70 yaşım. Səndə yaşayır uşaqlığım, yeniyetməliyim, gəncliyim, həyatımın dörd fəslə. Qədəmlərin uğurlu olsun.Sənə doğru 70 ildir yol gəlirəm. Məni səbrlə gözlədin, qarşıladın, üzümə güldün. Bundan sonra da əl-ələ, göz-gözə sağlam bədənlə, ruhumuzun gücü ilə ömrümüzü davam edək, İnşallah.

Allaha şükürlər edirəm ki, O, kitab yazmaq üçün mənə yol açıb, qələmi ilə sevindirib.İlham mələklərinin nəfəsi üstümdədir. “Yollar sonsuz, həyat şirin. Hərə öz yolunu özü seçir, özü keçir...Ən uzun yollar da nə vaxtsa, hardasa bitir. Nə qədər sağıq yollara yoldaşlıq.Yol bizdən ayrılısa yol kənarında torpağıq, daşlıq. Hələ ki, yoldayıq. Yollarda yaxşılıarı, pisləri tanıyıyıq”.(“Dünya barışımışam sənininlə”)

Yazıcının məbədi oxucuların qəlbidir. O, həmişə sizi düşünür, düşündürməyə nail olanda isə ən böyük mükafatını alır. Əsas odur ki, insanların xoşbəxtliyi, cəmiyyətin sağlam inkişafı naminə daha da xeyirxah,həssas, mərhəmətli, qayğıkeş olmaqdan yorulmayaq. Hər şeyə qadircümlü məhəbbətə sahib olaq!